

Антонъ Страшимировъ

Разкази

I

Кръвъ

Последенъ отъ оглашенитѣ дойде Калвактѣ. Познаха, че той иде, преди да го видятъ, защото колкото и да бѣха яки джбовитѣ стълби въ кжщата на Трендафилъ чорбаджи, тѣ все пакъ се запревиваха и заскърцаха подъ нозетѣ му.

Калвактѣ бѣше такъвъ великанъ, че много пжти го бѣха поканвали да склони да го заведатъ въ Стамболъ на показъ: такъвъ бѣше той високъ, едъръ, силенъ — по-високъ, по-едъръ и по-силенъ, отколкото може да си помислите.

Но той по-обичаше да се изкачи нейде по яроветѣ на Пискливата скала, о която е прилепенъ Батакъ, че да се сложи самотенъ надъ нѣкой сипей, да простре нозетѣ къмъ пропастьта, да се зазѣпа по орлитѣ, що прелетватъ и — да пшка.

По-обичаше Калвактѣ това, отколкото да се излежава по кръчмитѣ, да слуша какъ чорбаджиитѣ се задѣватъ, и да имъ клати глава.

А за Стамболъ, — какъвъ ти Стамболъ! — Калвактѣ не е скланялъ да слѣзе дори на Филибе (Пловдивъ), кждето се кара дървения материалъ който той самъ работи. . .